

Arrest

nr. 130 288 van 29 september 2014
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Franse nationaliteit te zijn, op 5 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 29 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd op 7 mei 2014 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die *loco* advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2014 diende verzoeker van Franse nationaliteit een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 19).

Op 29 april 2014 weigerde verweerder hem het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 13.01.2014 werd ingediend door: Naam: [...] om de volgende reden geweigerd :

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. Betrokkene diende op 13.01.2014 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Ter staving van de aanvraag legde betrokkene de volgende bewijzen voor een ziektekostenverzekering, brief van 'maison département de personnes handicapées' en brief van de 'Caisse d'allocations Familiales de l'oise ivm gehandicaptenuitkering' (AAH), brief 'pôle d'emploi' ivm uitkering (ASS), rekeninguittreksels en rekeningoverzicht met uitbetaalde bedragen door 'pôle d'emploi' (maandelijks), 'caf de l'oise' (maandelijks) en 'cpam de l'oise' (per kwartaal).

Betrokkene dient als beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te beschikken over voldoende bestaansmiddelen voor hem en de personen die ten zijne laste zijn om te voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van België. Artikel 40 § 4, tweede lid van de wet 15-12-1980 zegt dat de bedoelde bestaansmiddelen minstens gelijk moeten zijn aan de inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die ten zijne laste zijn.

Uit het administratief dossier blijkt dat de gehandicaptenuitkering ("Allocation adulte Handicapé" -AAH) slechts wordt toegekend aan personen die in Frankrijk verblijven. Betrokkene zal dus geen verder beroep kunnen doen op deze gehandicaptenbijstand in Frankrijk, gelet op het feit dat hij om de inschrijving verzoekt in België. Immers, aangezien betrokkene aangeeft zijn hoofdverblijfplaats te willen vestigen in België is dit niet langer verenigbaar met de ontvangst van dergelijke uitkering van de Franse Staat.

Hij toont evenmin aan dat hij verder op regelmatige basis zal kunnen blijven genieten van de tweede uitkering (Allocation de Solidarité Spécifique - ASS). Immers, de uitbetaling van deze uitkering worden om de zes maanden herzien en een belangrijke voorwaarde hierbij is dat betrokkene actief werk zoekt in Frankrijk. Betrokkene toont niet aan de nodige stappen te hebben genomen om deze uitkering mee te nemen naar België en dat hij verder aan de voorwaarden te voldoen om de uitkering te genieten. Er worden geen recente bewijsstukken meer binnengebracht na zijn verhuis naar België en indiening van de huidige aanvraag.

Tot slot toont betrokkene aan nog een derde uitkering uitbetaald te krijgen op rekening van de ziekenkas in Frankrijk (Caisse Primaire d'assurance maladie). De betalingen blijken om de drie maanden plaats te vinden. De precieze aard van de inkomsten wordt niet verder toegelicht. We kunnen gewoon opmaken dat een uitkering wordt uitbetaald door de CPAM de l'oise. In de veronderstelling dat betrokkene wel nog kan blijven genieten van deze laatste uitkering, dienen we echter op te merken dat het bedrag van deze laatste uitkering lager ligt dan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. Hij toont niet aan met dit beperkte inkomen te kunnen voorzien in zijn levensonderhoud in België. Betrokkene kan de AAH-uitkering niet verder ontvangen in België en maakt het ook niet aannemelijk dat de tweede uitkering (ASS) verder zal worden toegekend na verhuis naar België.

Derhalve heeft hij niet afdoende bewezen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk (artikel 40§4, eerste lid, 2° van de wet van 15/12/1980). Gezien al deze elementen kan het verblijfsrecht niet worden toegestaan. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat hij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 51 ,§2, tweede lid (KB 08/10/1981) een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn eerste middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn eerste middel toe als volgt:

“II.1.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf van verzoekende partij, geweigerd omdat de verzoekende partij niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt: “[...]”.

II.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn. Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft. De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.3. Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet. Artikel 40, §4 luidt immers als volgt: ‘[...]’.

In casu voldoet verzoekende partij aan het tweede lid van artikel 40 §4. Verzoekende partij heeft immers bewezen dat zij thans voldoende inkomsten heeft. Verwerende partij stelt zelf dat verzoekende partij op heden voldoende inkomsten heeft, maar dat deze inkomsten niet zeker zouden zijn omdat verzoekende partij zich zou komen vestigen in België. Verzoekende partij meent dan ook dat zij wel degelijk in aanmerking komt voor een verblijf van meer dan drie maanden. Op heden heeft verzoekende partij immers voldoende inkomsten op grond van haar uitkeringen en dit voor minstens zes maanden (datum waarop de ASS-uitkering herzien wordt). Dit wordt niet ontkend door verwerende partij. Verwerende partij meent enkel dat haar inkomsten in de toekomst onzeker zouden zijn. Verwerende partij stelt bovendien zelf dat deze uitkering enkel wordt toegekend aan mensen die bewijzen actief op zoek te zijn naar werk. Zoals blijkt uit de thans bestreden beslissing aanvaardt Frankrijk dat verzoekende partij actief op zoek is naar werk, waarom aanvaardt de Belgische staat dat dan niet? Nochtans wordt door de wetgever ook verblijf toegekend aan werknemers die werk zoeken en een reële kans maken op een tewerkstelling. Dus met andere woorden mensen die op heden nog geen werk hebben, maar in de nabije toekomst hoogstwaarschijnlijk zullen tewerkgesteld worden. Hun situatie is allesbehalve zeker, maar aan hen kan wel een verblijf toegekend worden van meer dan drie maanden. Het kan dan ook onmogelijk de bedoeling geweest zijn van de wetgever dat aan mensen zoals verzoekende partij, die thans wel voldoende inkomsten hebben en op zoek zijn naar werk, geen verblijf kan worden toegekend. Verwerende partij kan geenszins dienstig stellen dat verzoekende partij niet aan de voorwaarden zou voldoen conform artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet, het kan immers onmogelijk de bedoeling van de wetgever geweest zijn, om werklozen met een reëel perspectief op werk verblijf toe te kennen, maar aan werkzoekenden met voldoende inkomsten niet. Dus zolang verzoekende partij voldoende bestaansmiddelen heeft is zij gerechtigd meer dan drie maanden in het Rijk te kunnen verblijven, verzoekende partij voldoet zowel aan het tweede lid van artikel 40 §4, als aan het eerste lid.

II.1.4. Verder luidt artikel 42bis §1 van de Vreemdelingenwet als volgt: ‘Art. 42bis. § 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.’ Dus volgens artikel 42bis §1 zou er kunnen een einde gesteld worden aan het verblijf als aan de voorwaarden in artikel 40, §4 niet meer voldaan worden. Verzoekende partij heeft hierboven aangetoond dat zij wel degelijk voldoende inkomsten heeft en dus geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel. Indien verwerende partij echt zekerheid wil hebben over de situatie van verzoekende partij dan nog kan verwerende partij het verblijfsrecht toekennen aan verzoekende partij en controleren of aan de naleving van de voorwaarden wordt voldaan. II.1.5. Verzoekende partij heeft wel degelijk voldoende bestaansmiddelen. De neergelegde documenten tonen voldoende aan dat zij op heden niet ten laste valt van de overheid. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat artikel 40 §4 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht geschonden worden.”

In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 8 van het EVRM en van artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging.

Hij licht zijn tweede middel toe als volgt:

“II.2.1. Verzoekende partij wenst een verblijf van meer dan drie maanden te bekomen in België om bij haar vriendin, mevrouw L, en haar twee kinderen te wonen.

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.2.4. Uit de thans bestreden beslissing blijkt vooreerst niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met een eventuele schending van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij is op geen enkel moment nagegaan welke gevolgen de thans bestreden beslissing heeft voor de familie. Verzoekende partij heeft immers een relatie met mevrouw L en woont samen bij haar en haar twee minderjarige kinderen. De twee kinderen van mevrouw zijn gehandicapt en hebben bijzondere aandacht nodig. Het spreekt voor zich dat verzoekende partij hierbij een belangrijke rol speelt.

Haar gezin zou met andere woorden uit elkaar worden getrokken. Dit zou een schending uitmaken van artikel 8 lid 1 EVRM, dat het recht op een gezinsleven beschermt.

II.2.5. Nochtans legt Artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 EG van de Raad van de Europese Unie van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, de verplichting op om bij - onder andere - een intrekking van een verblijf, een evenredigheidstoets uit te voeren:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verwerende partij heeft nagelaten een evenredigheidstoets uit te voeren en heeft dus geenszins rekening gehouden met het feit dat verzoekende partij niet langer bij haar vriendin en haar kinderen zou kunnen wonen.

II.2.6. De thans bestreden beslissing is dan ook in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn.”

In zijn derde middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 51, § 1 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn derde middel toe als volgt:

“II.3.1. De verwerende partij heeft de aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 51 §2, tweede lid van het bovenvernoemde Koninklijk Besluit, geweigerd omdat verzoekende partij zich niet in de voorwaarden zou bevinden conform artikel 40 §4, van de Vreemdelingenwet.

II.3.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het

administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.3.3. De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden schendt verder artikel 51, §1, van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat stelt:

“§ 1. Indien een burger van de Unie niet alle vereiste bewijsstukken overlegt binnen drie maanden na de indiening van zijn aanvraag voor een verklaring van inschrijving, weigert de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag, zonder hem het bevel te geven om het grondgebied te verlaten, door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

In dit geval beschikt de burger van de Unie over een bijkomende termijn van een maand om de vereiste documenten over te leggen. Deze bijkomende termijn van een maand begint te lopen vanaf de kennisgeving van de in het eerste lid bedoelde bijlage 20.”

Nergens uit het dossier van verzoekende partij blijkt dat dit bijkomende termijn werd gegeven aan verzoekende partij.

Dit is niet correct!

II.3.4. De thans bestreden beslissing is dan ook onherroepelijk gevestigd.

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 51 §1 van het bovenvernoemde Koninklijk Besluit en met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Een beoordeling van de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40, § 4 luidt als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

- 1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

- 2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

- 3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn. De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoeker voert aan dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat hij thans over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Hij wijst erop dat dit door verweerder niet wordt ontkend en dat verweerder enkel het verblijf heeft geweigerd omdat de

inkomsten in de toekomst onzeker zouden zijn. Hij meent dat het niet de bedoeling van de wetgever kan geweest zijn het verblijf te ontzeggen aan EU-burgers die thans wel over voldoende bestaansmiddelen beschikken en bovendien voert hij aan op zoek te zijn naar werk. Hij meent gerechtigd te zijn op een verblijf van meer dan drie maanden zolang hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet en dat verweerder perfect de mogelijkheid heeft op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet een einde te stellen aan het verblijf indien verzoeker niet langer zou voldoen aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder alle voorgelegde inkomsten inderdaad in de toekomst beoordeelt. Zo meent verweerder dat verzoeker geen verder beroep zal kunnen doen op de gehandicaptenuitkering (AAH) en dat hij niet aantoonbaar zal kunnen blijven genieten van de Allocation de Solidarité Spécifique. Ook uit het administratief dossier blijkt dat verweerder in zijn beoordeling van de voorgelegde stukken tot de conclusie komt dat "gezien hij in Frankrijk reeds ten laste valt van het bijstandsstelsel voor wat betreft zijn gehandicaptenuitkering, *[is] de kans niet onbestaande [is] dat hij ook hier een beroep zal moeten doen op het sociale bijstandsstelsel.*"

Het weze aangestipt dat de regelmatigheid van een bestuursbeslissing wordt beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker een stuk voorlegde met betrekking tot die gehandicaptenuitkering (AAH) waarin wordt verklaard dat deze aanvulling wordt toegekend tot 31 december 2017.

Eveneens blijkt uit artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat er enkel sprake is van het beschikken over voldoende bestaansmiddelen. Er is geen sprake van regelmatige inkomsten op lange termijn, noch staat er vermeld dat men kan gemachtigd worden tot verblijf indien men voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen "zal" beschikken om te voorkomen tijdens het verblijf ten laste te komen van het sociale bijstandsstelsel. Verweerder betwist inderdaad niet dat verzoeker thans over voldoende bestaansmiddelen beschikt, hij kan echter niet gevolgd worden waar hij in zijn nota stelt als zou voornoemde wetsbepaling ook inhouden dat verzoeker moet aantonen niet alleen thans over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, maar eveneens in te toekomst over voldoende bestaansmiddelen te zullen beschikken. Hierbij kan worden verwezen naar de zaak *Commission v Belgium* (C 408/03) waarbij het volgende wordt gesteld: "The Commission emphasised the flexibility of the Directive which was intended to allow citizens of the Union to move easily within the territory of the Member States without having to prove that they have means of subsistence of their own for the duration of their stay."; "However, the system of the Belgian authorities seeks to introduce additional guarantees in order to avoid ab initio the citizen of the Union becoming a burden on the social assistance system, which is inherently contrary to the spirit of Directive 90/364/EEC" (de Commissie is van oordeel dat het strijdig is met de geest van de Richtlijn 90/364/EG om bijkomende voorwaarden op te leggen aan de EU burger om zich er van te vergewissen dat deze in de toekomst niet ten laste zal vallen van het sociale bijstandsstelsel). Zoals verzoeker geheel terecht opmerkt, heeft verweerder op grond van artikel 42bis, § 1 van de vreemdelingenwet perfect de mogelijkheid het verblijf te beëindigen indien blijkt dat verzoeker inderdaad niet langer beroep kan doen op de verschillende uitkeringen die hij op het ogenblik van de bestreden beslissing kon aantonen en hij evenmin eventuele andere bestaansmiddelen kan aantonen. Het komt geenszins aan verweerder noch aan de Raad toe om uit te sluiten dat verzoeker in de toekomst over voldoende bestaansmiddelen kan beschikken.

Door op het ogenblik van de bestreden beslissing te concluderen dat verzoeker niet afdoende heeft bewezen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, uitsluitend op grond van de overtuiging dat verzoeker in de toekomst waarschijnlijk niet over voldoende bestaansmiddelen zou kunnen beschikken, zijn de materiële motiveringsplicht en artikel 40, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet geschonden.

Het eerste middel is gegrond.

Daar een eventuele gegrondheid van de overige aangevoerde middelen niet tot een verdere vernietiging kunnen leiden, dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 29 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU